

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Vita Spirituali, Eivsque Perfectione - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1611

Quanta sit magnitudo honoris religiosorum. Cap. xxx.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77833)

1. Petr. 2.
18.
Ibid. 15.

facit excellentiæ iacturam. Quare Petrus indifferenter monet regibus honorem tribuere. Regem (inquit) honorificate. Et paulò superius: Subiecti estote omni humana creaturæ (in potestate constituta) propter Deum, siue regi, quasi præcellenti, siue ducibus, tamquam ab eo missis ad vindictam malefactorum, laudem verò honorum; quia sic est voluntas Dei. Religiosi igitur, qui regalem obtinent amplitudinem, magnam habent stabilitatem honoris, adeò vt quamuis omnia desint humana adiumenta, solus religionis status eos honore, ac reuerentia dignos efficiat.

Est religiosus homo ignarus, & idiota, quem scientiarum cognitio non illustrat: nihil refert; sapientes huius mundi, si non desipiant, illam insipientem sapientiam honorabunt, qua insipiens sapuit mundi fallacias cognoscere, & ab eius periculis, ac peccatis effugere. In illoque videbunt, quod stultam fecit Deus sapientiam huius mundi, quia nõ sapit, quæ Dei sunt, & sapientem fecit insipientiã iutorum, quæ sciuit bonum virtutis amplecti, & mala sapientum mundi declinare. Et religiosus pauper & mendicus, quem auri, & argenti copia nõ ornat; nihil interest: Diuites huius sæculi illam mendicitatem admirabuntur, & ditiores suis diuitiis reputabunt; quia pauperculus est sua paupertate contentus, sua penuria diues, & tantum abest, quòd eam horreat, aut timeat, quòd potius de paupertate gloriatur. Est deniq; religiosus homo abiectus, & vilis, ex obscuris patribus ortus, qui, aut labore manuum, aut ostiatim victum mendicabat; nihil ardet; sua professione in regium splendore ascendit, & ob id est honore dignissimus. O quoties vidi Ecclesiæ Põfices, & Reipublice Principes hominibus abiectissimo illurgere, & magna ei reuerentia honorè tribuere, quia habitum religiosum gestabat, eiusque virtutè præferrebat! Et quem sæcularem, neque in infimum æuum admittentem, religiosum tamquam superiorem suspiciunt, ex eius ore pendent, eius consiliis libenter obtemperant, & preces, orationesque ab eo humiliter poscunt. Quod Gregorius Beati Benedicti scribens vitam, illustrissimo exèplo confirmat. Narrans enim quomodo Rex Totila voluerit prophetiæ spiritum, qui in sancto viro fulgebat, aliquo experimento dignoscere, & eo spiritu per mirabilissimum signum comperto, optauerit sanctissimum, & Deo plenum Abbatem propriis oculis contemplari; hæc ait: Tunc per se idem Totila ad Dei hominem accessit, quem cum longè sedentem cerneret, non ausus accedere, sese in terram dedit. Cui cum vir Dei bis, terne diceret, surge; sed ipse ante eum de terra erigere se non auderet; Benedictus Christi Iesu famulus, per semetipsum dignatus est accedere ad regem, prostratumque de terra leuauit, & de suis actibus increpauit, atque in paucis sermonibus cuncta, quæ illi erant euentura, pronunciauit. Hoc quidè, quod Gregorius narrat, mirabile est, sed multò mirabilius, quòd Pontifices summi Christi vicarij, & supremi Ecclesiæ capitis personam gerentes, Bernardum, Vincentium, Ferrariensem, & Catharinam Senensem, euocent, vt pro Ecclesiæ orationes fundat, & ei pacem afferat, tumultus sedent, & animos ambitione dissidentes, conciliant.

Quid est hoc, quòd his sanctissimis viris, & aliis similibus, non semel, sed sæpe successit, nisi quòd profecerunt in regnũ eo ipso quòd statum mutarunt, & Dei amicitia, & familiaritatem quaesierunt? Quid hoc, nisi quòd inquit Iob: Ferrum de terra tollitur, & lapis solutus calore in æs vertitur. Nã homo à terrena cõuersatione liberat, & virtutis robur

Gregor. 2.
diab. c. 15.

Iob. 23. 2.

A adeptus, & à vena sæculi eductus, & in æs sonum prædicationis edentem, spiritus calore cõuersus, iam non, vt terra vilis, nec vt lapis contemnitur, sed vt plenus virtute, atque sapientia ab omnibus honoratur. Quid tandè hoc? nisi quòd idem patriarcha post pauca subiugit: Terra, de qua oriebatur panis in loco suo, igni lubuerfa est, Locus sapphiri lapides eius & glebæ illius aurũ. Eras in sæculo, o religiose, terra, si fortè non sterilis, & infrugifera, sed ad summũ, de qua oriebatur panis, quia, aut bonis tẽporalibus abundabas, aut nobilitate fulgebas, aut sciẽtia; & literis splendebas. Hæc tibi apud tuos aliquem honorem, nonnullam laudem afferebant, sed diuini amoris igne concepto, veluti fuisit subuersus, dum hæc omnia, quæ mundus amat, & veneratur, tãquam vilissima stercorea pessundediti, & abominatus es. Iam diuitias in paupertatem conuertisti; iam aut nobilitatem ingenitam, aut dignitatem indultia quæsitã, pro vilissimis religionis obsequiis vendidisti. Iã copiosas bibliothecas, & iuris peritiã, vel alterius sciẽtiæ vsum pro simplici libello ad mouendum affectũ edito, & pro fletu, & compunctione commutasti. Igni subuersus es: Latere tamen quoniã veniet tẽpus, & prope est, quãdo locus sapphiri lapides tui, & glebæ tuæ aurũ. Quando scilicet mundanis rudibus huius splendoris effossis, & iacto supra petram cordis tui humilitatis fundamine, sapphiri, id est, sapientiæ cœlestis, & auri hoc est, charitatis, & omnium virtutum structura consurgat. Tunc non apud tuos tantum, sed apud vniuersos in honore, & admiratione eris, & quòd obtabilius est, ipsam honore, & admiratione contemnes. Tunc eris vilis, & fructuosus, non paucis hominibus, qui ex tuo splendore pendebant, sed vniuersæ Ecclesiæ Dei, quam sanctitatis exemplo, orationis vigore, & verbo prædicationis iuuabis. Vides, ergo, o anima, in statu tuo magnam stabilitatem honoris, neque enim rebus caducis innititur, neque à mundano splendore pendet, sed in ipso statu religionis fundatur, quæ non est rota volubilis: non est in ore vulgi positus, non in aura populari collocatus, sed est status firmissimus, fundamentum stabilissimum regis dignitatis, quod magnam honorem, ratum fixumque sustineat.

Ibid. 5.

Quanta sit magnitudo honoris religiosorum.

CAPVT XXX.

Vt dignitati tam firmæ huic regno spirituali tam sublimi, non quidè regno de hoc mundo, sed de cœlesti curia demisso, iure profectò debetur, vt egressum sit, o anima religiosa, nomẽ tuum in gẽtes, & vt tãquam regina, & sponsa valde decora Christi, ab vniuersis eius famulis (quò nomine omnes res creatas cõprehẽdo) mirum in modum honoreris. Ita est, omnes religiosum veneratur, omnes Deo consecratum honorant, si suo debito satisfaciãt, quoniam multas in eo reperit causas honoris. Virtus honore digna est, sed religiosus habet statum virtutis, debet esse virtutis splendor, perfectiois exemplar, imago sanctitatis. Si nõ talis sit, qualè tam sanctus status exposcit, non quidem propter religiosum statum, sed propter inertiam, ac socordiã, qua tantam dignitatem feedat, tam sanctam vitam commaculat, sempiternam meretur infamiam: Sed si (vt par est) virtutis sit, & sanctitatis sectator, impossibile est, non eum ab hominibus honorari. Hoc enim est, quòd disertis verbis scripsit Ioannes Cassianus. Qui in hac, quam arripuit, via nimium tardis passibus graditur, ac secundum interiorem

Cassian. col.
24. c. 19.

hominem

hominem conuerfatur, æquum est vt ad eum, non dicam fanctorum, sed nec hominum quidem vllus adueniat. Vos autem si vera, atque perfecta Domini delectatione flagratis, & Deum, qui vtiq; charitas est, pleno spiritus feruore sectamini, ad quælibet loca inaccessibilia fugeritis, necesse est ea ab hominibus frequentari: quantoque vos propiores Deo amoris diuini ardor effecerit, tanto ad vos maior sanctorum fratrum confluet multitudo. Non enim potest secundum sententiam Domini ciuitas abscondi supra montem posita. Quia diligentes me (inquit Dominus) glorificabo, qui autem me contemnunt erunt ignobiles: Quare sicut maximus cõtempus, & maxima infamia, est illa qua quis à deo verissimo rerum æstimatore, contemnitur, & pro nihilo ducitur; ita eximia gloria, & maximus honos est, quo Deus iustos nobilitat, & sibi fideliter seruientes coram aliis conspicuos reddit, & honorabiles.

Dominus se diligentes glorificat, & vtilio loco dicitur, se ipsos deiciens extollit. Deposuit enim potentes, de sede (cecinit nostra sanctissima prophetisa) & exaltauit humiles. Illi itaque, qui statum modestiæ, & humilitatis arripuerunt, & omnem factum, ac superbiam repudiauerunt, à Domino sine dubio sunt exaltandi. Ex quo aliquorum religioforu superba ignorantia, & ignorantissima superbia dignoscitur, qui honorem à se relictum, cum mundo valedixerunt: volunt quasi poenitentes tam insignis facti, in religione iterum aucupari, honorem sæculi inanem ambientes, eum autem sordilissimum, qui à Deo religiofis humilibus datur, nihili reputantes. Falleris, religiose, falleris, si putas honorem amico- rum fauore, precibus, & ambitione distribui, non enim his, sed Dei iudicio dispensatur, & humilitate, ac modestia conquirunt. Qui enim humiliatus fuerit, erit in gloria. Hunc Deus de honoris respectu, & fuga cogitantem, si ita, vel suæ salutis, vel profectu vtile est, etiam inuitum exaltabit. Ipse enim est, qui ponit humiles in sublime. Qui locus, dignitatem, & super alios principatum designat. Vnde eleuatus est thronus Dauid super Iudam, quando est electus in regem, ipse est, qui viuificat spiritum humilium. Cum eos erigit è puluere terræ, & collocat in concilio magnatum. Non ab oriente, neque ab occidente, neque à desertis montibus. Id est, à prædiis humanis honor, exaltatioque procedit, sed à Deo, qui iudex est. Hunc, id est, superbium humiliat (vt Augustinus exponit) & hunc, id est, modestum exaltat. Nam alibi scriptum est. Omnis qui se exaltat, humiliabitur, & qui se humiliat, exaltabitur. Si hoc ita est, in vita humili humilitatem seruemus, in statu modestiæ modestiæ teneamus, & nostro regio honore contenti, vanos sæculi honores fugientes, eximas vniuersis principibus gloriosiores.

Mundus sanè, etiam si nolit, ingenti honore afficit, quos in magna amicitiam, ac familiaritatem regu euectos, omnib' vtilis, & proficuos experitur. Nõ est enim parua excellentia, cui honor attribuendus est, si in regis familiaritatem ascendas, & tamquam sol splendidissimus, in alios beneficiorum radios profundas. Hoc extulit apud Ægyptios Ioseph castissimum patriarcham, quod eum nouerunt in magna Pharaonis amicitiam insinuatum, & communis penuriæ prouisorum eff. ctu. Hoc exaltant iustos, & sanctos, Dei amicitiam acquisisse, & totum mundum exemplis, & bonis operibus adiuuasse. Quod regius propheta considerans, cecinit: Mihi autem nimis honorati sunt amici tui, Deus; nimis confortatus est principatus eorum. Amici tui facti sunt (inquit Augustinus) & valde mihi honorati

sunt. Valde confortati sunt principatus eorum, facti Apostoli, facti duces Ecclesie, facti arietes, ducentes greges. Religiosi autem in supremi regis Christi amicitiam penitus sunt immerfi, & magnas vniuersis populis vtilitates afferunt: merito ergo ab omnibus honorantur, & nomen eoru in gentes egressum est. Sũt profectò in gradum arctæ familiaritatis asciti, idè quippe religiofi vocantur, quasi Deo notitia, & charitate religati. Quod his verbis insinuat Augustinus. Religet nos religio vni omnipotenti Deo; quia inter mentem nostram, qua illum intelligimus Patrem, & veritatem, id est lucem interiorem, per quam illum intelligimus, nulla interposita creatura est. Dei amore succensi omnibus creaturis se ipsos exuerunt, & ita exuti Deum semper cogitant, quantum fragilitas humana permittit. Deum amat, Deum, quoad eius fieri potest, imitantur, ipsiusque similitudinem induunt, ei diligentissima cura famulantur, & nihil est in religiofo statu, quod in hunc præstantissimum scopum non tendat. Quid mirum, si tales homines Deus pro sua immensa bonitate in suam amicitiam admittat?

Ille, qui vniuersorum est Deus, Abraham, Isaac, & Iacob; hominum fugientium, & peregrinantium Deus vocari dignatus est. Hæc (inquit) dices filii Israël: Dominus Deus patrum vestrõru. Deus Abraham, & Deus Isaac, & Deus Iacob, misit me ad vos:

Quasi hos præcipue pro amicis habens, eorumque necessitudine magni reputans. Quod hac ratione factum est, vt Dominus aperiret, quanti eorum amicitiam æstimaret, qui fugientes mundum, & odientes ea, quæ in mundo sunt, in Patriarchis peregrinatis, & patrium solũ relinquentibus, fuerint præsignati: quorum si Deus speciali ratione vocatus est, non minus vocabitur religioforum Deus; nam istorum status est sanctior, vita à sæculi curis remotior, conuersatio perfectior.

Ex hac autem amicitia manat, vt religiofi Ecclesie sint valde proficui, quam operibus illustrent, doctrina erudiant, orationibus fulciunt. Hac amicitia fundati ad quærendam domini gloriam incitantur, & hac ad bona opera in salutem proximorum impensa vehementer instigat. Ab hac gloria officium prædicationis; ab hac scholarum ministeria, & scietiarum doctrina; ab hac dilatio criminum per sacramentum poenitiæ, & aliæ occupationes fratribus vtilissima sumunt exordium. Inde autem, & non ab ambitione, & inani gloria emanantes, non possunt non esse valde proficuae, dicente Domino, Qui manet in me & ego in eo, hic fert fructum multum. Manent quippe isti in Christo, qui tamquam palmite viui per gratiam, & charitatem vniũ sunt, & quæ suorum operum initium, & finem agnoscunt. Et manet Christus in illis, eos, vt fructum copiosum edant, roborans, atque fortificans. Ex hoc verò quod ista opera in Christo, & propter Christum facta, vtilia sunt proximis, non solũ laudatio Dei, sed etiam tam fidelium seruorum honor splendorque sublequitur.

Neque enim, quod de sancta Ecclesia scriptum est per Oseam, religioni, & filiis eius inepte accommodabitur. Germinabit quasi lilium, & erupet radix eius, vt Libani; ibit rami eius & erit quasi oliua gloria eius, & odor eius, vt Libani. Conuertentur sedetes in vmbra eius, viuẽt tritico, & germinabũt quasi vinea, memoriale eius quasi vinũ Libani. Ecce religioforum gloriam, non vane opinioni hominum infanorum, sed veræ virtuti & sanctitati subnixam. Primum germinant quasi lilium, quod omnium florum, & pulcherrimum, & sœcudissimũ est, quia fru-

Matth. 5. 15. 1. Reg. 2. 30.

Luc. 1. 52.

Iob. 22. 29.

Iob. 5. 11. 2. Reg. 3. 10.

Isa. 57. 15. Psal. 74. 7. 8.

Aug. 1.

Luc. 14. 11.

Genes. 41. 40.

Psal. 138. 17.

Aug. comment. in eundem Psalm.

Aug. lib. de vera religione, c. 55. ad finem.

Exod. 3. 15.

Ioa. 15. 5.

Ose. 14. 6.

ctum puritatis, non trigefimum, nec sexagesimum, sed centenarium emittunt. Deinde erupit radix eorū Libani, dū humilitatis, & abiectionis propriae radices in ima demergunt, quo tāquā arbores proceræ in gloriam maiorem confurgant. Postquam autem in humilitate radicati, & fundati sunt, extenduntur à mari vsq; ad mare vniuersos orbis tractus peragrantes, vt tāquā Angeli veloces missi ad gentē conuulsam & dilaceratam,] ei Euāgelij lamen annuntient. Neq; est inutilis ista profectio, quoniam instar oliuæ fructus misericordiae ferunt, & instar thuris (quod Deo in sacrificiū offertur) Deū ipsū redolent, & odore virtutū, nō minus, quā verbis, & doctrina alios ad bonam frugem inuitāt. Hoc non tā auribus percipimus, quā oculis ipsis videmus. Conuertuntur enim sedētes sub vmbra eorū: Nam illi, qui sub religiosorum protectione sedēs, & ipsorū exēplis instruantur, & doctrina educātur, à tenebris ad lumen transeunt, si infideles sint, & si fideles, à peccatorum fœcibus ad virtutum decorem transferuntur. Non autē mirū est, quod ista religiosi faciāt, viuūt enim tritico:] non mandunt, sicut mundani, herbas, & arborum cortices, nec radix iuniperorum est cibus eorum: quia res inuiles respiciunt, quæ sustentare non possunt; sed reficiuntur pane caelesti, meditatione legis Dei, & cōsideratione diuinorū, qua pasti, & saginati ad magnos labores aggrediendos roborantur. Hinc germinant quasi vinea, quia ex ea vera vite, quæ dixit: Ego sū vitis, vos palmites,] succū trahentes; quid mirū si tāquam generosa vinea suauissimos fructus mensæ Domini dignos emittant? Qui ita viuūt, ita in salutē fratrū incubūt, ita in Ecclesia fructificant, digni profectō sunt, vt sit memoriale eorū sicut vinū Libani. Si n. hoc vinū omnīū erat generosissimū, & pre ceteris magno pretio, & æstimatione habitū, similiter isti Deo, & vtilitati proximorū consecratū aliis, qui, aut sua querunt, aut Deū cum suis querunt, merito in aliorum animis præponūtur.

Vtilitas ergo religiosorū eos honorabiles facit. Auget autē hanc amplitudinis causā, quod ex vtilitate, quā Ecclesiæ afferūt, tantum abest ipsos honorem ambire, quod potius ipsum omnimodē fugiūt, atq; contēnunt. Hoc discūt in ipso religionis tyrocinio, hoc lacte educātur, hac doctrina caelesti imbuuntur, vt velint nesciri, amēt contēni, diligāt (nulla tamē data occasione contēptus, quæ vitii, aut peccatū est) pro nihilo reputari. Hæc sapientia, quā mūdus ignorat, animis eorū infixa, & alta mēte reposita, in dies adolescit, & tanta notitia vilitatis mūdane perficitur, vt verē dicātur, & sint vniuersæ mūdane gloriæ contēptores: Gloriam autē (inquit Chrysostr.) aliter assequi nō licet, nisi gloriā fugiēdo. Nam donec quidem eam sectamur, nos fugit, cum autem eam fugimus, nos ipsa sequitur. Si vis esse gloriosus, noli gloriā concupiscere; si vis esse sublimis, ne te sublimem facias. Et alioquin quidem honores non querentem, omnes honorāt: ambientē verō, aspernantur. Si igitur illi gloriā humanā non querunt, honores sæculi fugiūt, laudes ab imperito vulgo profectas aspernātur; illud Pauli opere præstantes: Neq; enim aliquādo fuimus in sermone adulationis, sicut scitis, neq; in occasione auaritiæ, Deus testis est; nec querētes ab hominibus gloriā, neq; à vobis, neque ab aliis] Æquū est, vt honor ipse illos querat, ipsos ambiat, & amplectatur, tāquā homines, in quibus ipse honor amplitudinē, & honorē acquirit. Et æquū est etiā, o anima religiosa, vt nomē tuū ingressū sit in gētes propter speciem tuā: quia nihil speciosius, & nihil honore digni⁹ excogitari potest ea anima, quæ cū multa quotidie præstet, honore dignif-

Isaia 18.

Iob. 30.

Ioan. 15.

Chrysostr. 39. ad populū.

1. Thessal. 2. 5.

suma, omnem tamen gloriā, & honorem aduerfatur, vt ei placeat, cui se probauit. Hæc, quæ diximus, sūt eximia quædā beneficia Dei, quæ in nos religiosos benignissimē contulit, neq; eorum præstantiam, ac magnitudinem obliuioni tradi permittit. Ait enim quotidie nobis Deus, quod olim Moyses inculcauit Iſtaelitis: Mementote diei huius, in qua egressi estis de Ægypto, & de domo seruitutis, quoniā in manu forti eduxit vos Dominus.] Eduxit vtique nos, & in terram hanc caelestem introduxit, vt non quasi vilia mācipia, sed more hominū ingenuorū vitā agamus.

2. ad Tim cap. 4.

Exod. 13. 3.

Religiosos omnia prædicta bona suscepisse, vt Dominus sit Deus eorum, ipsi autem populus Dei.

CAPVT XXXI.

Atis superq; in paucis verbis Beati Ezechielis lusimus, & non sine vtilitate per mysticos eius sensus expatiati sumus. Tēpus ergo est, vt receptui canamus, & quod tendat hæc tam proluxa bonorum nostrorum cōmemoratio, stylus noster persequatur. Et inquiramus à nobismetipsis, quā ob causam pius ac benignus Dominus nos à tantis calamitatibus, ac miseriis sæculi exemit? Quare nos in domum suam, in amēnissimū paradysum, in locū quietis, & pacis, scilicet in statū religiosum vocauit? Quare in tā amplissimā dignitate extulit? Tantis beneficiis, & muneribus cumulauit? Et à fluctibus sæui maris eductos, in portū, & arcem tantæ securitatis & tranquillitatis euexit? An fecit hoc Dominus, vt otio & foecordia torperemus, & tamquam nonnulli nobiles, qui aliorū labore sustentant, in vanis occupationibus tēpus infumeremus? An fecit, vt vitam cōmodis plenam, & rebus ad vsum necessariis abudē refertam haberemus? An fecit, ne curas, ac sollicitudines mundi sentiremus, quæ in domos nobilium, & palatia regum, & imperatorum irruunt, & neminē, licet illustrem, licet diuitem nō molestant? Quis hoc credat? Deum nimirū nihil aliud in tantis impensis spiritalibus nobiscū factis, in tanta beneficiorum copia nisi nostrū temporale commodum quæsiuisse? Quis credat, eū, qui humanum animum sui capacē condidit, & in beatitudinis adeptionem destinauit, quosdam homines tātis beneficiis muneribūsq; donasse vt vitam ignauam, & inertem ducerent, & sine vlla vtilitate in suū finem ordinata transigerent? Quare ergo Dominus nos in aulicos suæ regalis domus elegit, & tā ingentibus bonis affectit? Inquiramus hoc, ex pēdamus, perferemur, res enim tantī momenti est, vt ex eius cognitione tota nostra salus, nō temporalis quidē, sed æterna depēdeat. Quod si id per nos ipsos examinare nequimus, interrogemus Dominum, suppliciter oremus eum, vt nobis arcana suæ mentis aperiat, vt dicat ipse, qui tāta fecit animæ nostræ, dicat, in quā, quare fecerit, & quæ sibi finem in tāta munerum, ac donorū mole præfixerit. Ego sum Dominus (inquit) qui eduxi vos de terra Ægypti, vt esē vobis in Deū, Sācti eritis quia ego sanctus sum.] Hic scopus est (& Deus ipse testatur) propter quē nos à sæculo eripuit, ad religionem admisit, & tam ingentibus est beneficiis prosequutus. A quānam Ægypto nos Dominus eduxit? Nisi à sæculo, in quo dum vitam egimus, principi tenebrarum inferuebamus, cuius importabilis dominatio vincōs nos, oppressosque tenebat. Ægyptus enim (vt ait sanctus Cyrillus) tenebrosa quædam regio interpretatur, & pro cōditione præsentis sæculi, atque statu, in quo magna profectō

Leuit. 11. 45.

Cyrill.